

hvis By- og Høstelegrafren ikke havde været, vilde den høitærede Minister uden nogen Medgang have faaet en Forøgelse af over den Million Breve, han forlangte. Det undrer mig, at den høitærede Minister ikke har kjendt det, ikke har kjendt sin egen Statistik, inden han krævede denne Forøgelse, thi er der noget klart og tydeligt Bevis for, at hele hans Betragtning er gaaet ud fra det Gale, er det netop det, han selv har oplyst. Nu har den høitærede Minister henvist til Udlandet og sagt, at Taxterne der ere meget høiere end her. For Berlins Bedkommende gjælder det kun tildels, men det var heller ikke Tydskland, han lagde Vægten paa, men særlig Frankrig. Der ere Taxterne ganske vist høiere, men jeg vil dertil gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at i Frankrig er Udbærelse af Breve monopoliseret; det er den ikke her. Altsaa, Hensynet til Konkurrencen eksisterer ikke der, fordi man i Frankrig gaar ud fra en hel anden Betragtningssmaaede end her. Postvæsenet er der en Indtaegtskilde for Staten, det er et Middel, hvorved man tvinger Folk til at betale en Skat; men vi gaa ud fra den Betragtning, at Postvæsenet kun skal bære sig selv, ikke Mere, at man altsaa ikke skal kræve større Afgift af Befolkningen dertil end høist nødvendigt; derfor er den ikke monopoliseret. Altsaa, al Argumentation fra Frankrig gjælder ikke det Mindste, og det Samme gjælder England; der er Postvæsenet ogsaa en monopoliseret Institution. Jeg tror dermed tilstrækkelig at have viist, at alle den høitærede Ministers Indvendinger mod mine Betragtninger og Alt, hvad han har søgt at anføre som Forsvar for den af mig fremhævede Forsømmelighed paa dette Punkt, er fuldstændig uholdbart. Den høitærede Minister gif derefter over til at omtale de saakaldte „Postopkrævninger“ og sagde, at det var Rigsdagens Skyld, at de endnu ikke vare indførte her. Han og Postbestyrelsen havde allerede i to Aar havt Forarbejderne til disse Forbedringer færdige, men de havde ikke kunnet gennemføres, thi Lønningsloven manglede, og den var nødvendig for at staffe det fornødne Personale dertil. Men hvis er Skylden for, at Lønningslovene mangle? Det er jandelig ikke Rigsdagens, ialtfald ikke Folkethingets Skyld, thi her er vedtaget en Lønningslov for Postvæsenet med de samme Grundlæggninger som den for Toldvæsenet. Lønningsloven for Toldvæsenet blev modtaget af den høitærede Finantsminister, men Lønningsloven for Postvæsenet blev ikke modtaget af den høitærede Indenrigsminister. Det, at der ikke er kommet nogen ny Lønningslov for Postvæsenet,

skyldes ikke, at Folkethinget ikke har kunnet fatte rimelige Beslutninger; men kun, at den høitærede Minister erklærede ikke at kunne modtage en saadan Lov. Men dernæst kan man af den Grund ikke paaberaabe sig Mangelen af en Lønningslov, at denne virkelig ikke staar i nogen Forbindelse med disse Reformers Gjennemførelse. I Begyndelsen af en saadan Reformers Tilværelse kræver den ikke mere Personale, thi det varer altid nogen Tid, inden den benyttes, og siden er der en anden Bei for Ministeren at gaa, nemlig at paavise, at den udførte Reform har flaaet an, men har medført saa og saa meget mere Arbejde, og derefter henvende sig til Thinget eller Finantsudvalget for gennem Finantsloven at faae en aarlig Bevilling. Det er en ganske simpel Bei, naar man ikke kan faae en Lønningslov, og den er fulgt med Held paa Postvæsenets Omraade før, for er der Noget, som dette Thing og særlig Finantsudvalget har viist sin Kjærlighed til, er det Postvæsenet. Altsaa, ogsaa der kan jeg ikke se rettere, end at Administrationen ene har Skylden. Saa kommer Pakketaxterne. Den høitærede Minister maatte indrømme, at det var rigtigt, hvad jeg havde sagt, nemlig at 72 Dre pr. Rd. var Taxten til Slesvig; men til Gjengjæld for, at det var blevet dyrere til Tydskland, var det saa igjen blevet billigere til Frankrig, Belgien, Italien, Sverige og Norge. Men hvorfor er det blevet billigere til alle disse Lande undtagen til Sverige og Norge? Fordi der er afsluttet internationale Traktater i Paris, Konventioner, hvoraf vor Administration ikke har havt den ringeste Fortjeneste, og som den dog til Slutning maatte underkfrive. Initiativet dertil var udgaaet fra Tydskland, og det blev sat igjennem af de andre europæiske Stater, uden at vi have havt mindste Fortjeneste deraf. Jeg skal oplyse det for de to Landes Bedkommende, som den høitærede Minister dog har nogen Fortjeneste af, nemlig Sverige og Norge. For disse to Landes Bedkommende er der, saa vidt jeg veed, en privat Overenskomst mellem Postbestyrelserne der og her, og dette har foranlediget, at der har fundet en Medgang i Taxterne Sted fra 35 Dre til 30, hvilket altsaa er 5 Dre pr. R. Det er dog virkelig lovlig lidt at anføre som Fremgang, naar man dermed sammenholder den store Tilbagegang, der har fundet Sted derved, at alle Taxter til Tydskland ere blevne forhøiede, og navnlig naar det erindres, at vore Pakkeforsendelser til de nordflesvigiske Steder, Hamborg, Lübeck og andre østerrijske Steder naturligvis er langt større end til Sverige. At dette i endnu høiere Grad gjælder for